

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาและทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์เกี่ยวกับรูปแบบวิธีการและเนื้อหาสาระที่เป็นภูมิปัญญาที่อยู่ในพิธีกรรมชุมชนกะเหรี่ยง ตลอดถึงเงื่อนไข ปัจจัย ที่ส่งผลต่อการดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงภูมิปัญญาในพิธีกรรม ทั้งระดับชุมชน ระดับครอบครัวและระดับปัจเจกของชนเผ่ากะเหรี่ยง โดยการพิจารณาปรากฏการณ์ สังคมจากสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริงในทุกมิติ เพื่อหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ กับสภาพแวดล้อมนั้น

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกหมู่บ้านขุนแม่รวม หมู่ที่ 1 ตำบลบ้านจันทร์ (ปัจจุบันเป็นตำบลแจ่มหลวง) อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ เป็นพื้นที่ในการศึกษาเหตุผลในการเลือกหมู่บ้านนี้เป็นเพราะ ญาติของผู้วิจัยเคยรับราชการเป็นครูบรรจุที่โรงเรียนบ้านขุนแม่รวมเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2536 ทำให้มีความคุ้นเคยกับชุมชนนี้มากพอสมควรความคุ้นเคยนี้ได้ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้สะดวก

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. แหล่งข้อมูลจากเอกสาร

ผู้วิจัยได้ปรึกษาอาจารย์ประวิตร โพธิอาสน์ ซึ่งทำงานอยู่ที่ศูนย์วิจัยชาวเขา ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อาจารย์ประวิตร ได้แนะนำข้อมูลต่างๆ ด้วยความเต็มใจ ผู้วิจัยได้ไปคลุกคลีอยู่ที่ศูนย์วิจัยชาวเขา เพื่อศึกษาเอกสารต่างๆ เกี่ยวกับชนเผ่ากะเหรี่ยง และขอขยืมเอกสารดังกล่าวไปถ่ายสำเนาเก็บไว้ ผู้วิจัยยังได้ปรึกษาอาจารย์ณรงค์ วิชัยชัตตะ มุลนิธิโลกทัศน์ เพื่อขอยืมสื่อวิดีโอเกี่ยวกับพิธีกรรมของกะเหรี่ยง ทั้งได้ไปสอบถามเอกสารข้อมูลจากศูนย์พัฒนา

ชาวเขาจังหวัดเชียงใหม่ หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ห้องสมุดคณะศึกษาศาสตร์ หอสมุดสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ มูลนิธิพัฒนาชนบทภาคเหนือ มหาวิทยาลัยพายัพ กลุ่มลำพูน เสวนา ทั้งนี้เพื่อเป็นการค้นหาข้อมูลสำหรับการศึกษาคำนิยาม อารมณ์ความรู้สึก เจตนารมณ์ ความเชื่อหรืออุดมการณ์ จากเอกสารนั้น

ผู้วิจัยยังได้เข้าไปที่ว่าการอำเภอแม่แจ่ม สำนักงานพัฒนาชุมชน อำเภอแม่แจ่ม สภา ตำบลบ้านวัดจันทร์ เพื่อขอเอกสารแนะนำอำเภอแม่แจ่ม ข้อมูล จปฐ.1 กชข.2. ค. และข้อมูล เอกสารตำบลวัดจันทร์ หนังสือภูมิปัญญาต่างๆ ผู้วิจัยเน้นการค้นหาประเด็นต่าง ๆ ที่ใช้ในการ เก็บข้อมูล

2. ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้วิจัยได้เข้าไปในพื้นที่โดยขอหนังสือจากภาควิชาจำนวน 3 ฉบับ เพื่อขอความร่วมมือจากนายอำเภอแม่แจ่ม (นายไพโรจน์ แสงภู่วงศ์) 1 ฉบับ กำนันตำบลวัดจันทร์ (นายวิเชียร เสรีชัยพฤกษา) 1 ฉบับ ผู้ใหญ่บ้านขุนแม่รวม (นายสุทิน เลิศดำเนิน) 1 ฉบับ ทางอำเภอแม่แจ่มได้มอบหมายให้ปลัดอำเภอประจำตำบลวัดจันทร์ (นายธีรวัฒน์ วุฒิกุล) และพัฒนาการประจำตำบลเป็นผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดยทางฝ่ายปกครองมอบหนังสือเอกสารแนะนำอำเภอแม่แจ่ม จำนวน 1 เล่ม พัฒนาการอำเภอแม่แจ่ม ให้ยืมข้อมูล จปฐ 1 และกชข 2 ค. ไปถ่ายสำเนาเอกสารเก็บไว้ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้เข้าไปบ้านขุนแม่รวมในวันที่ 1 ตุลาคม 2538 และได้ปรึกษากับอาจารย์ใหญ่ (นายเกียรติ สุทธาชัย) ครู (นายเพชร อุทปา) ผู้ใหญ่บ้าน (นายสุทิน เลิศดำเนิน) เพื่อหาบุคคลที่จะมาทำหน้าที่ช่วยผู้วิจัย ก็ได้รับคำแนะนำให้ไปพบกับแพทย์ประจำตำบลบ้านวัดจันทร์ คือ นายตฤณ จรุงพูนมงคล ซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านขุนแม่รวมและนายบวร ชัยสุริยะวงศ์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขชุมชนเขตภูเขาบ้านขุนแม่รวม จากการสอบถามนายตฤณ จรุงพูนมงคล เขาก็รับจะทำหน้าที่ ผู้ช่วยผู้วิจัยและยังบอกว่าเคยร่วมงานกับอาจารย์ประวิตร โภธิอาสน์ มาแล้ว และยังสามารถหาเครื่องแต่งหมูบ้านอีกคนหนึ่งชื่อ นายศรีวรรณ กิกะ ร่วมเป็นผู้ช่วยอีกคน สำหรับนายตฤณ เป็นหลานชายผู้นำทางพิธีกรรม ซึ่งเคยทำงานกับคณะวิจัยให้กับนักศึกษาปริญญาโทมาหลายคน รู้ภาษาไทย ภาษากะเหรี่ยงได้ดี คนหนึ่ง สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งประกอบด้วย 1. เปอะเซ่ ผู้นำทางพิธีกรรมหรือฮีใจ 2. พ่อลุงจ่อหละ เลิศดำเนิน อดีตผู้ใหญ่บ้านคนที่ 2 3. นายโกวิท ก้องไตรภาค อาสาสมัครเกษตร

ประจําหมู่บ้านขุนแม่รวม 4.นายวีระพันธ์ สำนักงานปกครองอำเภอแม่แจ่ม 5. นายสำโท วุฒิ
เจริญการ ชาวบ้านขุนแม่รวม และ 6.นายพะอีนเณ เจริญตามปัญญา ผู้ช่วย ผู้ใหญ่บ้านขุนแม่
รวม ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลและข้อเท็จจริงตลอดที่เข้าไปทำการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเตรียมตัวทำงานภาคสนาม การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยชนเผ่ากะเหรี่ยง ย่อมมี
ความลำบากอยู่บ้างเนื่องด้วยบริบททางภาษา ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาภาษากะเหรี่ยงจากคู่มือการ
ทำงานกับชาวเขาของ อาจารย์ประวิตร โพธิอาศน์ (ซึ่งถ่ายสำเนาจากศูนย์วิจัยชาวเขา
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) และศึกษาจาก นายตฤณ จรูญพูนมงคล และนายศรีวรรณ กิกะ ซึ่งทำ
หน้าที่เป็นผู้ช่วยงานวิจัยในครั้งนี้ และได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1.1 การแนะนำตัวต่อชุมชนและชาวบ้านที่เข้าไปวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความ
สนิทสนมกับคณะครูในโรงเรียนบ้านขุนแม่รวม และผู้ใหญ่บ้านเป็นอย่างดี โดยเฉพาะทางญาติ
ผู้ใหญ่บ้านและคณะกรรมการหมู่บ้าน แต่สำหรับผู้นำทางพิธีกรรม ซึ่ง ปกาเกอญอ เรียกว่า
ฮีโซ่ หรือแปลเป็นไทยว่า “หัวหน้าหมู่บ้าน” “ฮี” แปลว่าหมู่บ้าน “โซ่” แปลว่า หัว และชาวบ้าน
คนอื่นๆ ในหมู่บ้านขุนแม่รวม ยังไม่ได้มีการแนะนำให้ผู้วิจัยได้รู้จัก เมื่อผู้ใหญ่บ้านและ
คณะกรรมการหมู่บ้านได้แนะนำให้รู้จัก จึงเป็นที่เข้าใจของชาวบ้านมากขึ้น ผู้วิจัยได้แนะนำตัว
และแจ้งวัตถุประสงค์การเข้าคลุกอยู่ในหมู่บ้าน ผู้วิจัยพักอยู่ที่บ้านพักครู เวลาโรงเรียนเปิดเรียน
ช่วงปิดเรียนจะพักบ้านนายตฤณบ้าง บ้านผู้ใหญ่บ้านบ้าง บ้านครูเพชรบ้าง ครูเพชร อุทาปา
เป็นครูที่แต่งงานกับลูกสาว พ่อหลวงจ่อหละ เลิศดำเนิน อดีตผู้ใหญ่บ้านคนที่สองของ หมู่บ้าน
เมื่อทำความรู้จักชาวบ้านได้ดีพอสมควร ผู้วิจัยได้ทำแผนที่หมู่บ้าน โดยได้ นายตฤณ
จรูญพูนมงคล และนายโกวิท ก้องไตรภาค อาสาสมัครเกษตรหมู่บ้านและคณะกรรมการ
หมู่บ้านอีก 4 - 5 คนมาร่วมจัดทำที่ศูนย์สาธารณสุขชุมชนเขตภูเขา ซึ่งตั้งอยู่กลางหมู่บ้านติด
กับบ้านพักครูโรงเรียนบ้านขุนแม่รวมเพื่อดูที่ตั้งของหมู่บ้าน โดยผู้ใหญ่บ้านได้ให้ความสะดวก
ด้วยดี ผู้ใหญ่บ้านเล่าว่า นายอำเภอแม่แจ่มคนก่อนก็เคยมาทำวิจัยที่หมู่บ้านนี้ ผู้ใหญ่บ้าน
อ่านภาษากะเหรี่ยง ภาษาจีน และพูดได้คล่อง ส่วนภาษาไทยอ่านได้บ้าง ผู้วิจัยได้รับความ
ร่วมมือด้วยความเป็นกันเอง

เมื่อเห็นว่าชาวบ้านเริ่มเข้าใจผู้วิจัยแล้ว ชั้นแรกได้ขออนุญาตคณะกรรมการหมู่บ้านว่าขอเยี่ยมเยือนชาวบ้านในตอนเช้า ในตอนเย็น ส่วนตอนกลางวันก็ขอตามไปเที่ยวตามไร่ข้าว ไร่พืชผักของชาวบ้าน หาปลาตามลำห้วยและร่วมกับชาวบ้านบางคนไปล่าสัตว์ ตอนกลางคืน เพราะช่วงนี้หมู่บ้านกำลังลงมามีนาข้าวไร่ของชาวบ้าน ทั้งนี้เพื่อสร้างความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้อง โดยไม่ได้สอบถามอะไรมากนักทั้งนี้เพื่อสร้างความคุ้นเคยในฐานะคนนอกให้เป็นคนใน โดยการละอัตตาของตัวเองว่าไม่ใช่มาอยู่อย่างผู้เชี่ยวชาญแต่มาอยู่ในฐานะผู้เรียนรู้แบบแผนวิถีชีวิตของชาวบ้านคือทำตัวให้เสมือนเป็นญาติของชาวบ้านซึ่งใช้เวลา 1 เดือน

เมื่อได้แผนที่หมู่บ้าน (แผนที่ทางกายภาพ) แล้วจากนั้นเริ่มเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทางสังคมโดยเข้าไปนั่งคุยกับครอบครัวผู้นำทางพิธีกรรม จากนั้นก็เป็นครอบครัวของผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน (นายพะอีน ตามปัญญา) และคุณครูเพชร ซึ่งร่วมอยู่ด้วยได้คุยถึงข้อมูล จปฐ. และ กชช.2.ค. (2538-2539) ของหมู่บ้าน เขาบอกว่าทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติของชุมชนหมดทุกหลังคาแต่ จปฐ.1 บอกว่ามี 85 ครัวเรือน พวกเขาก็ถกเถียงกัน ผู้วิจัยถามว่าเพราะอะไรพวกเขาบอกว่าทางผู้เก็บรวบรวมข้อมูลไม่จริงแน่นอน ซึ่งก็มีอีกหลายหน้าและหลายข้อ ซึ่งผู้วิจัยบอกว่าไม่เป็นไรถ้าเขาไม่บอกก็บอกเขาใหม่ ทุกคนก็ไม่แสดงปฏิกิริยา ผู้วิจัยก็คุยเรื่องอื่นๆ ต่อ

2. การสังเกตและการจดบันทึก ผู้วิจัยได้เฝ้าดูสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อวิเคราะห์หรือ หาความสัมพันธ์ของสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นกับสิ่งอื่น โดยการสังเกตแบ่งเป็น 2 ชนิดคือ

2.1 สังเกตโดยตรงหรือการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ผู้วิจัยได้เข้าร่วมในพิธีกรรมบางอย่างเมื่อได้รับเชิญเข้าร่วมก็จะเข้าร่วมเฝ้าดูอยู่ ทั้งนี้เพื่อดูพิธีกรรมนั้นสื่อให้เห็นในรูปแบบใดเท่านั้น แต่ถ้าเขาไม่ถูกเชิญ ผู้ช่วยผู้วิจัยจะเข้าร่วมแทน

2.2 สังเกตแบบมีส่วนร่วม เป็นการเฝ้าดูวิถีชีวิตของชุมชน เมื่อผู้ช่วยเข้าไปพักในชุมชน ซึ่งส่วนมากจะเป็นเรื่องระดับปัจเจกมากกว่า เช่น การสะเคาะเคราะห์ พิธีกรรมเลี้ยงผีคนป่วย ส่วนพิธีกรรมระดับชุมชนจะเข้าร่วมแบบไม่มีส่วนร่วมเพราะพิธีกรรมบางอย่างเป็นการกระทำระดับเครือญาติที่แท้จริงของชุมชนเท่านั้นซึ่งพิธีกรรมที่เข้าไปมีส่วนร่วมครั้งแรกนั้นเป็นพิธีกรรมแต่งงานหลานชายของฮีโงซึ่งไปแต่งงานกับชนเผ่าเดียวกัน แต่ต่างหมู่บ้าน คือที่บ้านคอยแม่สุรินและญาติของแพทย์ประจำตำบลวัดจันทร์คือ นายตฤณ จรูญพูนมงคล เชิญ

เข้าร่วมพิธีและได้แนะวิธีการเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง โดยการซักซ้อมของผู้ช่วยผู้วิจัยว่า
ต้องทำอะไร และไม่ควรทำอะไร ก่อนที่จะเข้าร่วมพิธีจริงๆ

3. การจดบันทึกภาคสนาม รูปแบบบันทึกผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่หนึ่ง แบบบันทึกรูปแบบพิธีกรรม

ส่วนที่สอง บันทึกที่เป็นภูมิปัญญาคุณค่าต่างๆ

ส่วนที่สาม บันทึกความหมายจากความคิดเห็นของชาวบ้าน และความหมาย
จากความคิดเห็นของตนเองบวกกับการวิเคราะห์เป็นงานวิจัย

ในการจดบันทึกผู้วิจัยจะกลับมาบันทึกที่บ้านพักทั้งนี้เพื่อไม่ให้เป็นที่จับตามองจาก
บุคคลอื่นในพิธีกรรมต่าง ๆ หากผู้วิจัยจำไม่ได้ก็จะสอบถามจากผู้ช่วยผู้วิจัยอีกครั้งแล้วบันทึก

4. การสัมภาษณ์

ในการสัมภาษณ์ในงานวิจัยครั้งนี้ จะใช้วิธีสัมภาษณ์เฉพาะผู้ที่พูด ฟัง ภาษาพื้นบ้าน
(ภาษาล้านนา) ได้ดีเท่านั้น ส่วนผู้ที่ไม่ค่อยถนัดภาษาพื้นบ้านล้านนาก็จะให้ผู้ช่วยผู้วิจัย
สัมภาษณ์ เพราะในการเข้าไปวิจัยในครั้งนี้ ผู้ที่พูดภาษาปกากะญอตลอดเวลา คือ ภรรยาของ
ผู้ใหญ่บ้าน แม่หลวงปอแปะ เลิศดำเนิน ซึ่งจะพูดภาษาพื้นบ้านล้านนาเป็นบางครั้งกับผู้วิจัย
ตั้งแต่ผู้วิจัยขึ้นไปครั้งแรกจนกระทั่งเสร็จสิ้นงานวิจัย

4.1 การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ นั้นผู้วิจัยใช้น้อยมากจะใช้เฉพาะผู้ใหญ่บ้าน
คณะกรรมการหมู่บ้าน และคณะครูในโรงเรียนบ้านขุนแม่รวมเท่านั้น

4.2 การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ซึ่งผู้วิจัยใช้บ่อยเป็นการพูดคุยแบบเป็นกัน
เองบรรยากาศสบาย ๆ มีเรื่องราวตกลงขบขันบ้าง เพื่อรู้ระบบคิดทำที่ ทักษะคติ และการให้ความ
หมายของผู้ตอบซึ่งเป็นไปตามบริบททางวัฒนธรรมของชุมชนบ้านขุนแม่รวม ซึ่งใช้กับบุคคล
หลาย ๆ คนซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ไปในตัว ไม่มีขั้นตอนแบบคุยกันไปเรื่อย ๆ จึงนำซา
บ้างดื่มเหล้ากับเขาบ้าง ทำตัวแบบเป็นกันเองที่สุด แต่ก็ไม่ได้สัมภาษณ์เกี่ยวกับบรรทัดฐาน
ทางสังคมและระบบความหมายของวัฒนธรรมของชุมชนเป็นหลัก โดยแยกการสัมภาษณ์ผู้ให้
ข้อมูลเป็นหลักเพื่อหาเบาะแสในกิจกรรมที่เป็นความลับเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ

ข้อมูลซึ่งต้องระวังไม่ให้เข้าไปกระทบกับผู้มีอิทธิพล ซึ่งอาจเสียมุมมองปรากฏการณ์ของคนในชุมชนได้ ซึ่งมีการใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์อย่างมาก ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เทคนิคการฟังมากกว่าพูด ระมัดระวังการใช้ภาษา เจ็บ ใจเย็น เพื่อคอยคำตอบจากผู้ที่เราคุยด้วย

การศึกษาเก็บข้อมูลของผู้วิจัยครั้งนี้ได้ไปอยู่ในชุมชนและเก็บข้อมูลด้วยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าว

4.3 อุปกรณ์ที่ช่วยในการเก็บข้อมูล ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้อุปกรณ์ต่างๆ เป็นเครื่องมือช่วยเก็บข้อมูลในงานวิจัยเพราะต้องการได้ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการเมื่อการบันทึกรายละเอียดของเหตุการณ์ไม่ละเอียดพอหรือการสัมภาษณ์จำถ้อยคำไม่ได้จึงต้องใช้เครื่องมือเหล่านี้ช่วยได้แก่

4.3.1 กล้องถ่ายรูป ทั้งนี้เพื่อที่จะผู้วิจัยจะได้นำภาพที่ได้มาถามหรือการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ อีกประการหนึ่งเมื่อถ่ายภาพแล้วแจกให้คนในชุมชนรู้สึกชอบ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ในชุมชนได้ดียิ่งขึ้น แต่บางคนก็ไม่ชอบถ่ายภาพต้องระมัดระวังและขออนุญาตเมื่อเข้าของบ้านหรือคนในชุมชนอนุญาตจึงถ่ายได้ ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อมูลได้ถูกต้องในภายหลัง เพราะบางภาพได้เห็นฉากหรือสภาพแวดล้อมของชุมชนบางภาพต้องการเน้นรายละเอียดสิ่งของที่ใช้ในพิธีกรรม บางภาพเป็นการบันทึกขั้นตอนหรือกระบวนการพิธีกรรม

4.3.2 เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกเสียงของผู้วิจัยเป็นเทปขนาดเล็กทำมาใช้ในลักษณะการสัมภาษณ์ จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นผู้มีความรู้ดี เช่นผู้นำทางพิธีกรรม เป็นการเก็บข้อมูลเป็นเสียงเพลง เสียงบทอธิษฐาน เสียงอื่น ๆ ซึ่งเวลาเราฉบับบันทึกได้ยาก

อุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ผู้วิจัยต้องใช้อย่างระมัดระวังเพราะอาจเป็นดาบสองคมได้ซึ่งอาจทำลายความสัมพันธ์ การไว้นับเชื่อใจของคนในชุมชนได้ ซึ่งจะทำให้การวิจัยล้มเหลว

5. การตรวจสอบข้อมูล

ในการตรวจสอบข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กระทำพร้อมกับการเก็บข้อมูลซึ่งเป็นการตรวจสอบทันทีในสนามว่าได้ข้อมูลในประเด็นใด ตรงด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ายังไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยได้เก็บเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้ตรวจสอบทำนองนี้จนได้ข้อมูลครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนด และสามารถตอบวัตถุประสงค์ได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ได้ครบถ้วน ตามประเด็นที่กำหนดและมีความสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยได้แยกแยะข้อมูลเป็นหมวดหมู่ เพื่อเขียนเป็นรายงานการวิจัยโดยการบรรยาย และสรุปเชิงวิเคราะห์ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย